

1
EURO

EL 9

ESPORTIU DE CATALUNYA

► BARÇA

L'alemany Özil frisa per ser blaugrana

► LA JUNTA CONSIDERA EL SEU FITXATGE, PERÒ TOT DEPENDRÀ DE GUARDIOLA

EFE

Messi serà l'atracció en l'últim partit de la gira

**GOUAN
BARÇA**
a les 2 per TV3

DIUMENGE, 8 D'AGOST DEL 2010 || ANY 8 || NÚMERO 3116

POLÍTICA ESPORTIVA

ENTREVISTA A JOSEP-LLUÍS CAROD-ROVIRA

“ Els sportistes no han de fer de salvadors de la pàtria

EFE

► ESPANYOL

A la final per penals

► JAVI LÓPEZ VA MARCAR, I KAMENI VA SER EL PROTAGONISTA EN EL PARTIT I TAMBÉ EN EL DESEMPAT

1-1
SEVILLA - ESPANYOL

Un any sense Dani Jarque

EFE

► EUROPEU DE NATACIÓ

Dues plates per a Andrea Fuentes

► VA SER SEGONA EN EL SOLO I AMB ESPANYA PER EQUIPS

«Som la setena p

ENTREVISTA A **JOSEP-LLUÍS CAROD-ROVIRA.** Vicepresident de la Generalitat

LLUÍS SIMON / Barcelona

El dirigent català amb més responsabilitats en la política esportiva a Catalunya dels últims set anys defensa, quan ja s'acosta el final del mandat, l'actuació del govern en aquesta matèria. Manté que s'han multiplicat els recursos econòmics respecte dels governs anteriors, que s'ha fet un pas endavant impensable en la internacionalització de les federacions catalanes i parla del futur Esport Parc de Catalunya com la gran herència que deixarà aquest govern.

—Des del càrrec de vicepresident s'ha sentit també com un ministre d'esports?

—«Me n'he sentit absolutament. En la primera legislatura, el secretari general d'Esports ja era Rafel Niubò, que ara és el número 2 del departament i, per tant, hi ha hagut una línia de continuïtat en totes les decisions. Nosaltres vam posar l'esport com una de les prioritats polítiques d'aquest país. Hem triplicat els recursos destinats a esports. Quan nosaltres vam arribar hi havia uns 45 milions destinats a esports i ara n'hi ha 113,4. No només hem avançat en això. S'ha fet en tots els terrenys, per exemple en el del reconeixement internacional de l'esport català. Ara mateix tenim 21 federacions reconegudes. Ja sabem que n'hi ha més de 60, però 21 són moltes si pensem que només fa 30 anys que tenim autonomia política.»

—Per què era innegociable per a ERC, en la negociació dels dos tripartits, governar el Departament d'Esports?

—«Perquè ens semblava que era un element que havia estat sempre secundari en tots els governs anteriors. L'esport, des de la nostra perspectiva, té una funció social. És un dels elements, per exemple, que permet més fàcilment la integració de la nova immigració. Hem potenciat també l'esport a l'escola d'una manera extraordinària. Ara mateix tenim més de 200.000 escolars que regularment fan esport d'una manera organitzada en 1.100 escoles. La

inversió escolar ha passat dels 3 als 12 milions en sis anys. Sovint no s'hi pensa, però l'esport també és una activitat econòmica molt destacada. Hi ha, en aquests moments, 500 empreses a Catalunya que ocupen més de 72.000 treballadors que estan vinculades al món de l'esport. Fa pocs mesos s'ha constituït Indescat, el clúster d'empreses vinculades al sector esportiu. La indústria de l'esport representa el 2,6 del producte interior brut català. També s'ha fet un enorme treball en inversió en equipaments.»

—El sector esportiu ha de témer per la crisi i el presumible canvi polític que hi haurà a la tardor?

—«Seria un error gravíssim que el futur govern canviés aquesta línia d'actuació. A les federacions, els hem evitat el viacrucis anual d'haver d'anar demanant subvencions. Hem signat un acord pluriennal pel qual les 66 federacions en bloc saben de quins recursos podran disposar, i això els permet planificar la seva activitat i mirar el futur amb optimisme.»

—En el procés d'internacionalització de les federacions s'han fet més visibles que mai les contradiccions que hi ha entre la llei de l'esport espanyol i les competències del govern.

—«La contradicció és ben senzilla d'entendre. Espanya i Itàlia són els únics països europeus on les seleccions no representen federacions sinó l'estat. Per tant, la selecció espanyola no representa la seva federació sinó Espanya. Això és d'una incongruència absoluta, perquè entre d'altres coses a les federacions internacionals no hi ha estats, hi ha federacions. Són dues concepcions diferents i nosaltres en tot aquest temps hem fet un recorregut important fins aconseguir que en 21 esports sigui possible poder-hi competir en nom de Catalunya. El nou Estatut, pel que fa a les competències en aquest àmbit, no ens l'han tocat.»

—L'esport ajuda a construir nacionalment un país. No ho dic per Catalunya, més aviat per Espanya, que està reforçant el seu sentiment nacional amb els últims èxits, sobretot de l'equip de futbol. Què en pensa?

Josep-Lluís Carod-Rovira, al seu despatx del Parlament de Catalunya. / JOSEP LOSADA

—«En tots els països del món les seleccions nacionals són un factor de cohesió de la identitat. Ho deia un dels principals assessors del president François Mitterrand i ho vaig reproduir en una conferència el 2007 parlant de patriotisme social. Espanya, que és un estat que ja fa temps que juga a la defensiva i està molt insegur nacionalment, ha trobat en la selecció espanyola un motiu per reforçar-se nacionalment gràcies, tot cal dir-ho, al Barça i als jugadors catalans. Quan un estat ha d'expressar i manifestar la seva identitat a través d'uns professionals del futbol que, a més, cobren unes primes molt suculentos, vol dir

que té un problema d'identitat greu.»

—Costa molt que els esportistes catalans puguin expressar la seva identitat en l'àmbit internacional. Per què?

—«Quan hi ha hagut èxits esportius individuals o col·lectius de l'esport català sempre hem rebut aquests esportistes al Palau de la Generalitat per fer-los un reconeixement. Això no ha estat possible en el cas dels jugadors de futbol que van guanyar el mundial. Se'ls hi va proposar. Van dir que ho agraïen molt però que necessitaven desconnectar un temps. Hi ha gent que viu la seva identitat catalana de vegades no amb la comoditat suficient

estant en la selecció espanyola, n'hi ha d'altres que ho viuen amb absoluta normalitat i n'hi ha d'altres que ho viuen amb clara incomoditat perquè preferirien jugar abans amb una selecció catalana. No té sentit, però, que demanem individualment als esportistes que es converteixin en salvadors de la pàtria. Són professionals del seu sector. Per què ho hem de demanar als esportistes i no als metges o als advocats? Qui té l'obligació de defensar la personalitat del país són els càrrecs institucionals.»

—Puyol i Xavi van treure la senyera. Això compta?

—«És un gest molt important i

potència del món»

personalment el valoro molt positivament. A l'opinió pública internacional especialitzada en temes d'esports això no els ha passat desapercebut, com deia aquell titular d'un diari italià: «Espanya guanya el mundial gràcies a Catalunya.» De fet, una de les fotos que porto en el mòbil és el Carles Puyol amb la copa i la senyera. El mundial també confirma una altra cosa que ja sabem. Catalunya, analitzada com a país en el context mundial, és la setena potència esportiva mundial, fent una mitjana de tots els esports. Vist com va anar el campionat de Sud-àfrica podríem haver guanyat perfectament el mundial de futbol.»

—**Què pensa quan veu un anunci de Pau Gasol dient «ser espanyol ja no és una excusa, és una responsabilitat»?**

—«Tots els personatges públics, per la seva professió o la seva dimensió social, són fàcilment utilitzables per a altres causes que no són estrictament esportives. Insisteixo, molt malament ha d'estar l'Estat quan ha de tirar de veta d'afirmacions d'aquestes característiques per refermar la seva identitat.»

—**Niubò va negociar amb Jaime Lissavetzky del Consell Superior d'Esports un acord marc per a les seleccions catalanes. Es va discutir l'afer a més alt nivell polític?**

—«N'hem continuat parlant i

només ho han fet els responsables d'esports. Hi ha una resistència molt gran d'Espanya a pluralitzar-se i admetre altres realitats que no siguin la realitat uniforme espanyola. I això passa a tots els nivells, sobretot en determinants esports, com ara el futbol, que mobilitza masses i molts recursos econòmics.»

—**Es va apostar fort pels grans esdeveniments. Han donat rendiment?**

—«Sempre vam dir que la internacionalització de Catalunya no es produïa només a l'exterior sinó també a l'interior, posant el país com a referent arreu del món en l'àmbit esportiu. Això s'ha aconseguit. Ara l'aposta fonamental és l'Esport Parc de Catalunya, que quan es converteixi en realitat serà el referent esportiu més important d'Europa.»

—**Es va jugar també la carta del programa dels joves pilots?**

—«És una de les coses de les quals ens sentim més satisfets. Vam aconseguir allò que semblava impossible en tan poc temps: que un noi, l'Alguersuari, quedés campió als 18 anys de la fórmula 3 a la Gran Bretanya i que en aquests moments sigui un dels pilots que participa en la fórmula 1. Va ser una inversió que ens pot fer veure que podem ser bons en molts àmbits de l'esport.»

—**A banda del Barça, molts clubs a Catalunya estan en fallida.**

—«A Catalunya no hi ha només el Barça. Si per una cosa s'ha distingit aquest govern és perquè ha estat la primera vegada que amb normalitat els responsables d'esports de la Generalitat han assistit als partits de l'Espanyol. Dit això, el que sí que és cert és que hi ha determinades manifestacions esportives d'alguna ciutat que amb la crisi potser ja no són sostenibles. El que no es pot esperar és que les administracions es facin càrrec de tot. Ara mateix hi ha 84 equips catalans que juguen a la màxima categoria de la seva especialitat i és obvi que el govern no té recursos per pagar el manteniment d'aquests equips a aquest nivell. L'esport català no és només el Barça però potser hi ha hagut determinats clubs que han estirat més el braç que la màniga.»

El paper del Barça

L.S. / Barcelona

—**Li ha semblat bé que el Barça s'hagi apropiat els últims anys el paper oficiós d'ambaixador de Catalunya?**

—«En els països normals, que són estat, això no passa. Com que no tenim estat hem d'utilitzar allò que se'n diu la diplomàcia pública. I l'esport és un dels agents principals d'aquesta diplomàcia. És evident que vagis on vagis del món tothom sap què és el Barça. Veus

gent amb samarretes del Barça als llocs més insospitats, des del Senegal a l'Iraq i des de Moçambic a Nova York i, per tant, és evident que és un factor positiu de coneixement i de prestigi de Catalunya. El Barcelona dona una imatge d'èxit de Catalunya. He vist amb coses al·lucinant, com trobar-me un primer ministre d'un país que se sabia a la perfecció l'alineació del Barça.»

Els Jocs d'Hivern

L.S. / Barcelona

—**Barcelona ha d'aspirar als Jocs del 2022?**

—«Inicialment em va sorprendre la idea, perquè va ser una decisió unilateral de l'equip de govern de Barcelona. Ara tothom s'ha sumat a aquesta possibilitat, tant el govern com l'oposició. S'hi han afegit també els alcaldes de les capitals pirinenques, com ara Tremp, la Seu d'Urgell i Puigcerdà. Sempre hem dit des de la Generalitat

que el projecte és viable si es presenta com els Jocs de Barcelona-Pirineus. Un cop el Comitè Olímpic Espanyol, que és encara el que decideix aquests sobre aquests temes, hagi pres la decisió a favor de Barcelona arribarà el moment perquè busquem altres complicitats pirinenques. Andorra, d'una manera molt particular i, per què no, l'altra banda de la Cerdanya, a la Catalunya Nord.»

Circuit de Catalunya

L.S. / Barcelona

—**L'aposta pel Circuit és segura?**

—«Absolutament. Alguns anys Montmeló ha guanyat el premi al millor circuit del món. Això es tradueix en dues dimensions. Per una banda, dones la imatge d'un país seriós que sap organitzar grans esdeveniments i, per l'altra, hi ha unes conseqüències econòmiques molt positives. El 2009, que va ser un any de cri-

si profunda, el circuit va generar 120 milions d'euros sobre el territori. Al govern li costa molts diners mantenir el circuit, però això passa a tot el món. El que seria inconcebible és que el govern posés recursos que després no revertissin en la societat. Amb els impostos de tots, tots hi guanyem: comerç, hostaleria, restauració, transports. Només la fórmula 1 va generar 70 milions.»